

EURÓPAI PARLAMENT

2009 - 2014

Plenárisülés-dokumentum

A7-0010/2012

10.1.2012

JELENTÉS

a BRICS-országokkal (Brazília, Oroszország, India, Kína és Dél-Afrika) és más feltörekvő hatalmakkal kapcsolatos uniós külpolitika célkitűzéseiről és stratégiáiról
(2011/2111(INI))

Külügyi Bizottság

Előadó: Jacek Saryusz-Wolski

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
INDOKOLÁS	16
VÉLEMÉNY A FEJLESZTÉSI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL	18
A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE.....	23

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

a BRICS-országokkal (Brazília, Oroszország, India, Kína és Dél-Afrika) és más feltörekvő hatalmakkal kapcsolatos uniós külpolitika célkitűzéseiről és stratégiáiról (2011/2111(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés 21. cikkére és különösen annak h) pontjára, amely úgy rendelkezik, hogy az Unió közös politikákat és tevékenységeket határoz meg és hajt végre, és a nemzetközi kapcsolatok minden területén magas szintű együttműködés kialakításán munkálkodik annak érdekében, hogy előmozdítsa egy erősebb többoldalú együttműködésen és a világ felelős kormányzásán alapuló nemzetközi rendszer létrejöttét,
- tekintettel az Európai Külügyi Szolgálat szervezetének és működésének megállapításáról szóló, 2010. július 26-i 2010/427/EU tanácsi határozatra,¹
- tekintettel a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) 2008. évi fő szempontjairól és alapvető választási lehetőségeiről szóló, a 2006. május 17-i intézményközi megállapodás II. része G. pontjának (43) bekezdése alapján az Európai Parlamenthez intézett tanácsi éves jelentésről szóló állásfoglalására²,
- tekintettel az Európai Tanácsnak az EU stratégiai partnereivel fenntartott kapcsolataira vonatkozó, 2010. szeptember 16-i következtetéseire,
- tekintettel „Az instabilitásból adódó migrációs hullámokról: az EU külpolitikájának hatálya és szerepe” című, 2011. április 5-i állásfoglalására,³
- tekintettel a Tanácshoz intézett 2011. június 8-i ajánlására az ENSZ Közgyűlésének 66. ülészakáról,⁴
- tekintettel a hatékony európai nyersanyag-politikai stratégiáról szóló, 2011. szeptember 13-i állásfoglalására,⁵
- tekintettel a demokratizálódást támogató uniós külpolitikákról szóló, 2011. július 7-i állásfoglalására,⁶
- tekintettel a 2014–2020 közötti időszakra javasolt többéves pénzügyi keretről szóló, „Az Európa 2020 stratégia költségvetése” című bizottsági közleményre (COM(2011) 500),
- tekintettel eljárási szabályzatának 48. cikkére,

---

¹ HL L 201., 2010.8.3., 30. o.

² Elfogadott szövegek, P7_TA(2010)0060.

³ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0121.

⁴ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0255.

⁵ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0364.

⁶ Elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0334.

- tekintettel a Külügyi Bizottság jelentésére és a Fejlesztési Bizottság véleményére (A7-0010/2012),
- A. mivel Brazília, Oroszország, India, Kína és Dél-Afrika (a BRICS-országok) növekvő politikai és gazdasági súlyukból eredően egyre fontosabb szerepet játszanak a külpolitikában,
- B. mivel a BRICS-országok és más feltörekvő gazdaságok a globális szinten külpolitikai szempontból nagy jelentőségre tehetnek szert, ha gazdasági növekedésük tovább szilárdul;
- C. mivel hét feltörekvő ország (Brazília, Oroszország, India, Kína, Indonézia, Mexikó és Törökország) 2050-re várhatóan egyenként nagyobb gazdasággá válik, mint a G-7 országok (USA, Japán, Kanada, Egyesült Királyság, Németország, Franciaország és Olaszország) együttvéve; mivel a bruttó hazai termék tekintetében Kína várhatóan 2020-ig a világ legnagyobb gazdaságává válik; mivel India 2050-ig a világ leggyorsabban növekvő gazdaságává válhat; mivel 2050-re Kína, az USA és India együttesen a világgazdaság 50%-át tehetik ki; mivel az EU bármelyik említett országhoz nagyjából hasonló nagyságrendű gazdasággá fejlődhet, ha egyetlen erős politikai szereplőként lép fel; mivel e hasonló nagyságrend kulcsfontosságú a politikai befolyás fenntartásához és ahhoz, hogy továbbra is képes legyen előmozdítani az egyetemes értékeket a kialakulóban lévő új, többpólusú globális kormányzási rendszerben; mivel ezt egy olyan külpolitikai megközelítés keretében kellene megvalósítani, amelynek célja a partnerség, az együttműködés és a közös értékeken alapuló megosztott kormányzás előmozdítása;
- D. mivel a BRICS-országokhoz hasonló, jelentős gazdasági és külpolitikai hatalmak konszolidációja következtében többpólusú rendszer alakult ki, amelyben a globális vezető szerep egyre inkább megoszlik különböző országok és regionális országcsoportok között; mivel e többpólusú rendszer eredményeképpen a globális gazdasági hatalom fokozatosan eltolódik a BRICS-országok és más feltörekvő gazdaságok irányába, és ezzel egyidejűleg a külpolitikai irányítás és befolyás is egyre inkább átkerülhet a régebbi hatalmaktól a feltörekvő hatalmak kezébe; mivel a jelenlegi gazdasági válság felgyorsította a többpólusú rendszer irányába való elmozdulást; mivel az új globális szereplők megjelenése értékes lehetőségnek bizonyulhat a fejlett és a feltörekvő hatalmak közötti konstruktív partnerségek, valamint a globális kérdésekkel és kihívásokkal kapcsolatos együttes fellépések tekintetében;
- E. mivel az országhatárokon átnyúló kihívások – mint például az éghajlatváltozás, a globális szabályozási kérdések, a nyersanyagokhoz és ritka földfémekhez való hozzáférés, a terrorizmus és a nem állami eredetű radikális mozgalmak elleni küzdelem, a fenntartható fejlődés, a világszintű politikai stabilitás és biztonság – a partnerségen, közös értékeken, egyetértésen, az új feltörekvő országokkal folytatott rendszeres konzultáción és szoros együttműködésen, valamint szabályokon alapuló, befogadó megközelítést kívánnak meg, ha az országhatárokon átnyúló kihívásokra valóban közös, hatékony megoldásokat kívánnak találni; mivel az EU e tekintetben magához ragadhatja, és magához is kell ragadnia a kezdeményezést;
- F. mivel egy új és befogadó, a BRICS-országokkal és más feltörekvő gazdaságokkal folytatandó szoros konzultáción és együttműködésen alapuló globális kormányzási rendszer hiányában aligha lesz bármi, ami a jelentősebb globális kérdésekben nemzetközi

együttműködésre és összehangolt fellépésre ösztönöz, és ez azzal a kockázattal jár, hogy i. szétaprózódnak a világszintű politikai és gazdasági fellépések, egymással versengő globális politikai programok jelennek meg, és elkülönülő regionális területek alakulnak ki, ii. felbomlanak a világszintű gazdasági struktúrák és megtörik a befektetések áramlása, valamint iii. regionális befolyási övezetek alakulnak ki igen korlátozott nemzetközi koordináció mellett, így nem lesz lehetséges egyezményes megoldásokat találni a határokon átnyúló problémákra;

- G. mivel a BRICS-országok és más feltörekvő hatalmak – a Nyugat csökkenő népességéhez képest – jelentős számú népessége nagyobb súlyt fog kölcsönözni ezen országoknak a nemzetközi fórumokon, hiszen a világ népességének jelentős többségével rendelkező BRICS-országok és más feltörekvő hatalmak nagyobb képviselőre tarthatnak majd igényt; mivel ez a globális kormányzási rendszerek és a nemzetközi szervezetek irányítási struktúrájának reformját teszi szükségessé, hogy azok hívebben tükrözzék az új gazdasági és politikai környezetet, és továbbra is központi szerepet töltsenek be a világszintű konszenzusteremtésben és döntéshozatali folyamatokban;
- H. mivel a jelenlegi gazdasági válság és az EU-ban és az USA-ban érzékelhető költségvetési korlátok miatt sürgősen szükség van a források más, feltörekvő hatalmakkal való egyesítésére a következetes és hatékony globális biztonsági és stabilitási struktúra, valamint az érzékeny területeken – közös célok és összehangolt stratégiák és erőfeszítések alapján – történő hatékony beavatkozás biztosítása érdekében;
- I. mivel a közepes jövedelmű gazdaságba való sikeres átmenet bizonyos körülmények között mértéktartóbb, stabilitásközpontú külpolitikát mozdíthat elő; mivel ugyanakkor egyes BRICS-országok és más feltörekvő gazdaságok gazdasági és politikai hatalmának megszilárdulása nem minden esetben eredményezett ilyen átmenetet;
- J. mivel annak ellenére, hogy a legtöbb BRICS-országban az elmúlt időszakban látványos gazdasági növekedés volt tapasztalható, ezek azok az országok, amelyekben a világon a legnagyobb szegénység koncentrálódik; mivel ez azt mutatja, hogy az esetek túlnyomó többségében – a szegényeket segítő növekedés és a biztonsági hálók kiépítésének hiányában – a gyors gazdasági növekedés az egyenlőtlenségeket is növelheti;
- K. mivel a BRICS-országok és a jelenleg feltörekvő gazdaságok nem alkotnak, illetve nem foglalnak magukban olyan hivatalos országcsoporthoz, amely sajátos szerepet hivatott betölteni a nemzetközi ügyekben, és ezért az Európai Uniónak minden egyes országgal külön kell kapcsolatot kiépítenie, figyelembe véve azok sajátosságát és egyedi külpolitikai célkitűzéseit és törekvéseit; mivel az Európai Uniónak be kell fektetnie az egyes BRICS-országokkal és más feltörekvő gazdaságokkal kialakítandó stratégiai partnerségekbe, mivel azok a közös célok – azaz a béke és a globális biztonság – és a jogállamiság belföldi vagy nemzetközi szintű elősegítésének, valamint az emberi jogok, a demokrácia, a fenntartható fejlődés és a globális pénzügyi szabályozás előmozdításának eszközeként mindinkább szerepet játszanak a nemzetközi szinten, azaz az ENSZ-hez hasonló nemzetközi szervezetekben;
- L. mivel a BRICS-országoknak és más feltörekvő gazdaságoknak stabil külpolitikai keret és stabil szabályozási és közpolitikai környezetre van szükségük, amely fenntarthatja a gazdaságaik és társadalmaik iránti érdeklődést és az ezekbe való beruházást; mivel a

BRICS-országoknak és más feltörekvő gazdaságoknak be kell ruházniuk a demokratikus, politikai, gazdasági és társadalmi stabilitás megszilárdításába, és ebben támogatni kell őket;

- M. mivel az EU-nak a partnerség és a befogadó kormányzás előmozdítójaként komoly szerepet kell játszania a világszintű hatalmi átmenetben, azonban gyorsan kell cselekednie, ha meg akarja őrizni befolyását (ellenkező esetben stratégiaileg a partvonalra kerülhet); mivel ez stratégiai változásokat fog magával hozni az EU-n belül és a külpolitikájával összefüggésben egyaránt, többek között a politikai koherencia fokozása tekintetében;
- N. mivel a BRICS-országok vezetői 2011. április 14-i harmadik találkozásuk végén együttes nyilatkozatot tettek közzé, amelyben fokozott nemzetközi együttműködésre és a globális kormányzás megerősítésére szólítottak fel, és kijelentették, hogy támogatják az Egyesült Nemzetekkel és a G-20 országaival folytatandó többoldalú diplomáciai folyamatot; mivel 2011-ben egyidejűleg mind az öt BRICS-ország jelen volt az ENSZ Biztonsági Tanácsában; mivel a BRICS-országok a nemzetközi pénzügyi szervezetek és az ENSZ irányítási struktúráinak terén változásokat szorgalmaztak, hogy azok tükrözzék a világgazdaságban bekövetkező változásokat, és jobban kezeljék napjaink globális kihívásait;
- O. mivel a BRICS-országok jelentős különbségeket mutatnak politikai és gazdasági rendszerük, a demográfiai és társadalmi tendenciák és a külpolitikai kilátások terén;
- P. mivel az Európai Tanács 2011. szeptember 16-i következtetései hangsúlyozták, hogy az EU és a tagállamai – a Lisszaboni Szerződéssel és az európai biztonsági stratégiával összhangban – még inkább stratégiai módon lépnek majd fel, hogy Európa valódi súlya nemzetközi szinten elismerést nyerhessen, és az EU-nak a világ kulcsszereplőivel fennálló stratégiai partnerségei az európai célok és érdekek megvalósításának hasznos eszközéül szolgáljanak;
- Q. mivel az EU és a BRICS-országok közötti jelenlegi kereskedelmi megállapodások nem csak kölcsönös gazdasági előnyökkel szolgálnak, hanem politikai szempontból is előnyösek mindkét oldal számára;
- R. mivel az Uniónak proaktív szerepet kell játszania a globális megoldásokhoz, a békéhez és biztonsághoz, a demokráciához, az emberi jogokhoz, valamint a jogállamiságon alapuló világrendhez eredményesen hozzájáruló, partnerségre épülő, befogadó és reprezentatív ENSZ-szervezet építésében; mivel az EUSZ 21. cikkével összhangban az EU hivatalosan is elkötelezett a tényleges többoldalúság mellett, amelynek középpontjában egy erős ENSZ áll;
- S. mivel az elmúlt években az EU a BRICS-országokkal kétoldalú stratégiai partnerségeket épített ki közös értékek és érdekek mentén azzal a céllal, hogy minden szinten javítsák a kapcsolatokat és fokozzák az együttműködést; mivel ezek a stratégiai partnerségek gyakran elégtelennek bizonyultak különösen a demokrácia előmozdítása, a jogállamiság erősítése és a konfliktusok megoldására irányuló közös megközelítés meghatározása tekintetében;

- T. mivel sürgősen megoldást kell találni az Egyesült Nemzetek rendszerén, valamint a vezető országok csoportjain (G-7-ek és G-20-ak) belüli együttműködés erősítésére és munkájuk koordinálásának javítására;
- U. mivel a G-20-ak csoportja, amelynek tagországai a világ GDP-jének 88%-át, illetve a világ népességének 65%-át teszik ki, a világszintű együttműködés fontos fórumává vált, azonban a reprezentativitásával kapcsolatos probléma még megoldásra, a többoldalú struktúrában betöltött konkrét szerepe pedig meghatározásra vár;
1. hangsúlyozza, hogy a jelenlegi gazdasági válság rávilágított a fejlett államok, illetve a BRICS-országok és más feltörekvő országok közötti kölcsönös függőségre; rámutat a fejlett és a feltörekvő gazdaságok stabil gazdasági növekedése közötti elmélyült, kölcsönös kapcsolatra; hangsúlyozza e kölcsönös függőség pozitívumait, valamint a fejlett és feltörekvő gazdaságok közötti politikai és gazdasági kapcsolatokat kölcsönösen előnyös jellegét; meggyőződése, hogy az Uniónak és tagállamainak külön-külön is törekedniük kell a politikai párbeszéd és megértés további elmélyítésére a BRICS-országokkal és más feltörekvő országokkal a partnerség szellemében és azzal az általános céllal, hogy egy új, befogadó kormányzási rendszert hozzanak létre; úgy véli továbbá, hogy az Európai Unió és az egyes BRICS-országok közötti rendszeres magas szintű találkozók értékes lehetőséget nyújtanának a bizalmon alapuló kapcsolatok kiépítésére, az álláspontok közelítésére, valamint arra, hogy BRICS-országokat a felelősségmegosztásra, a közös megközelítésekre, és a szorosabban összehangolt fellépésekre épülő globális kormányzásban való fokozottabb felelősségvállalásra ösztönözzék; úgy véli, hogy a stratégiai partnerség eszköze értékes szinergiák megteremtésével mozdíthatja elő e célok elérését;
  2. úgy véli, hogy noha a régebbi hatalmak, illetve a BRICS-országok és más feltörekvő hatalmak közötti kapcsolatok jelentős gazdasági dimenzióval rendelkeznek, elsősorban politikai természetűek, így politikai keretek között kell velük foglalkozni, mivel valamennyi érintett ország közös érdeke a működő globális kormányzási rendszer biztosítása és ezeknek – a fenntartható globális növekedést esetleg veszélyeztető – világszintű stabilitási és biztonsági kockázatoknak az együttes kezelése az együttműködés, az egyeztetés és a politikai álláspontok közelítése szellemében; ezért fokozott együttműködést szorgalmaz az EU és a BRICS-országok között – az egyes BRICS-országokkal való partnerség tekintetében is – valamennyi nemzetközi vonatkozású ügyben;
  3. hangsúlyozza, hogy miközben a BRICS-országok külpolitikai vonalvezetése hasonló lehet, politikai, gazdasági és társadalmi szempontból jelentősen különböznek; különösen hangsúlyozza politikai rendszereik eltérő jellegét: hol erős önkényuralmi rendszerrel, hol hiteles és stabil demokráciával rendelkeznek; e tekintetben felszólítja az EU-t, hogy erősítse a kapcsolatokat és hozzon létre szinergiákat különösen azokkal a BRICS-országokkal, amelyek valóban osztják és tiszteletben tartják a demokratikus értékeket, és a szociális piacgazdaság megteremtésére törekednek;
  4. úgy véli, hogy az új gazdasági és külpolitikai hatalmak megjelenésével az EU befolyása nem fog csökkenni, sőt, kiemelt szerep hárul rá a politikai csapásirányokkal kapcsolatos közös álláspontok előmozdításában, és vezető szerepet kell vállalnia a világszintű

kihívások kezelése terén; úgy véli, hogy az Európai Uniónak és transzatlanti partnereinek arra kell összpontosítaniuk, hogy elérjék a szükséges méretgazdaságosságot, és összehangolt erőfeszítéseket kell tenniük annak biztosítása érdekében, hogy konstruktívan és eredményesen tudjanak együttműködni a feltörekvő hatalmakkal mind kétoldalú, mind többoldalú keretek között, a valódi partnerség és jó együttműködés szellemében; rámutat arra, hogy valamennyi szereplő közös érdeke egy befogadó jellegű, a BRICS-országokkal és adott esetben más feltörekvő országokkal folytatott együttműködésen és koordináción alapuló globális kormányzási rendszer létrehozása; ezenfelül kiemeli az EU és transzatlanti partnereinek kulcsszerepét a befogadó jellegű globális kormányzási rendszer előmozdításában; hangsúlyozza, hogy az Uniónak még inkább stratégiai módon kell fellépnie, hogy Európa valódi súlya nemzetközi szinten is érvényesüljön, különösen oly módon, hogy a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal folytatott konstruktív együttműködés keretében kezelje a kölcsönös függőség következményeit, ösztönzi a globális kormányzás reformját, valamint előmozdítja az együttes fellépést olyan területeken, mint a jogállamiság, a fenntartható fejlődés vagy a regionális biztonság;

5. üdvözli a kétoldalú stratégiai partnerségekkel kapcsolatos elképzelést, továbbá ennek megvalósítására ösztönzi a Tanácsot és az EKSZ-t; úgy véli, hogy a stratégiai partnerségek ígéretes és esetleg átalakító eszközként szolgálnak ahhoz, hogy az EU a globális szinten jelen lévő kulcsszereplőkkel – köztük a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal – fennálló kapcsolatait alakítsa és előmozdítsa; javasolja, hogy az EU arra használja ezt az eszközt, hogy megvalósítsa mind a többoldalú, mind a kétoldalú menetrendeket, továbbá a kettő között ésszerű kapcsolatokat hozzon létre; hangsúlyozza, hogy a belső koherencia elengedhetetlen az EU számára ahhoz, hogy valódi stratégiai tárgyalófélként léphessen fel a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal szemben, és ekként is tekintsenek rá;
6. megjegyzi, hogy a BRICS-országok az elmúlt időszakban az ENSZ Biztonsági Tanácsának bizonyos fórumain összehangolták külpolitikai álláspontjaikat, ami leginkább a líbiai és szíriai válság kirobbanásakor volt érzékelhető, és abban is megnyilvánult, hogy az ENSZ Közgyűlésén az EU szerepéről tartandó szavazás elhalasztása mellett voksoltak, valamint egybeeső álláspontot foglaltak el Elefántcsontpart és Szudán ügyében; rámutat e tekintetben arra, hogy bár úgy tűnhet, hogy a BRICS-országok nem értenek egyet a nemzetközi kormányzás jelenlegi rendszerével, a demokratikus párbeszéd, az – akár egyéni szintű – politikai kötelezettségvállalás és a valódi partnerség pozitív szinergiákat teremthet és elősegítheti az új, befogadó globális kormányzási rendszer létrehozását; úgy véli, hogy az Uniónak kellően figyelembe kell vennie a BRICS-országok és más feltörekvő hatalmak által képviselt új politikai és gazdasági erőt, mivel ez hozzájárulhat a globális kormányzás rendezett, közelítésre épülő, destabilizáló hatásoktól mentes átalakításához;
7. megjegyzi, hogy a BRICS-országok már bizonyították regionális integrációs képességüket, és ezzel azt is, hogy képesek részt venni a többpólusú kormányzási rendszerben; úgy véli, ez egyben tükrözi a BRICS-országok potenciális érdeklődését a globális kormányzásban való részvétel iránt; ezért úgy véli, hogy a BRICS-országokban és más feltörekvő országokban már folyamatban van a külpolitikai stratégiai irányvonal meghatározása, és így a fejlett hatalmak partnereivé és az egyetemes értékeken, a partnerségen és a befogadáson alapuló globális kormányzási rendszer támogatóivá válnak;

8. úgy véli, hogy a politikai és gazdasági érdekeik és jelentőségük, illetve regionális szerepük és törekvéseik fényében a BRICS-országok külpolitikai téren megpróbálhatnak csoportként fellépni, azonban elismeri, hogy egyénileg is jelentős súlyt képviselnek; e tekintetben úgy véli, hogy az EU-nak – amellett, hogy külpolitikai értelemben tömbként tekint a BRICS-országokra – külön-külön is figyelembe kell vennie a BRICS-országokat, ugyanakkor egy rendszerszemléletű és összehangolt megközelítést kell fenntartania; e tekintetében úgy véli, hogy egy ilyen megközelítés révén az EU képes lesz az egyes BRICS-országokkal létrehozott partnerségeken keresztül megvalósítani a méretgazdaságosságot, a különböző régiókban növelni érdekeit és szerepét, valamint hozzájárulni a fejlett és feltörekvő gazdaságok közötti politikai és gazdasági egyensúlyt megvalósító többpólusú rendszer megszilárdításához, amely egy párbeszéden, partnerségen és két- vagy többoldalú partnerségeken alapuló befogadó rendszerre épül;
9. úgy véli továbbá, hogy a BRICS-országok politikai és gazdasági rendszerei, demográfiai és társadalmi tendenciái és külpolitikai kilátásai terén mutatkozó jelentős eltéréseknek át kell hatnia az ezen országokkal kapcsolatos, részletekre is kiterjedő uniós politikákat, illetve tükröződniük kell e politikákban, melyek célja szinergiák létrehozása az egyes BRICS-országokkal és más feltörekvő országokkal, valamint a külpolitikai szinten potenciálisan összetartó alternatív államcsoportosulások létrehozásának vagy megerősödésének hátráltatása; ezzel összefüggésben sürgeti az EU-t és a tagállamokat, hogy vegyék elejét a fejlett és feltörekvő hatalmak tömbjei közötti lövészárkok, illetve stratégiai verseny kialakulásának; azt állítja, hogy a nemzetközi együttes fellépések és a globális kormányzás reformjának előmozdítása érdekében az EU-nak ösztönöznie kell a különféle kétoldalú, többoldalú és nem állami együttműködések, valamint ki kell használnia a konkrét kérdésekben létrejövő olyan koalíciókat, amelyek nem tükrözik vissza a fejlett és feltörekvő országok közötti megosztottságot;
10. úgy véli, hogy az Uniónak ki kellene nyilvánítania azon szándékát, hogy szorosabbra kívánja fűzni a kapcsolatot a BRICS-országokkal, még akkor is, ha az Unió és a BRICS-országok jogilag kötelező erejű kötelezettségvállalásokról és intézményesített rendszerekről alkotott elképzelései nem feltétlenül egyeznek meg minden esetben; továbbá úgy véli, hogy cserébe a megfelelő nemzetközi intézményekben való erőteljesebb képviseletük előmozdításáért meg lehet nyerni a BRICS-országok tényleges többoldalúság iránti támogatását; hangsúlyozza, hogy a BRICS-országok felemelkedéséből eredő kihívásokra nem problémaként, hanem lehetőségként kell tekinteni;
11. úgy véli, hogy a BRICS-országokkal kialakított kapcsolatoknak kétoldalú párbeszéden kellene alapulniuk, amely a további demokratizálódási folyamatra és a jogállamiság megszilárdítására, a felelősségteljes kormányzásra, a szabályozási konvergenciára, a nemzetközi fórumokon képviselt közös álláspontok összehangolására és az EU-val fenntartott kapcsolatok megerősítésére irányul, illetve ezek előmozdítását célozza;
12. hangsúlyozza Brazíliának a MERCOSUR regionális integrációs folyamat vezető hatalmaként betöltött jelentőségét; üdvözli az EU és Brazília közötti stratégiai partnerségre vonatkozó, a 2012–2014-es időszakra szóló megújult közös cselekvési tervet, valamint a demokrácia előmozdítása és a többpólusú kormányzati rendszer reformja terén tett kölcsönös kötelezettségvállalásokat; sürgeti mindkét felet, hogy tegyenek eleget kötelezettségvállalásaiknak, és járuljanak hozzá a világ pénzügyi rendszerének

reformjához; emlékeztet Rouseff elnök arra irányuló felajánlására, hogy támogatást nyújt az EU számára államadóssági válságának leküzdéséhez, valamint elismeri a két fél közötti kölcsönös kapcsolatot; támogatását fejezi ki a dohai fejlesztési menetrend és az EU-MERCOSUR társulási megállapodás kiegyensúlyozott és tisztességes lezárásával kapcsolatban, amely megállapodás az EU által eddig aláírt legfontosabb társulási megállapodás lesz, mivel 750 millió embert érint és évi 125 milliárd dollár értékű kereskedelem valósulhat meg általa; tudomásul veszi Brazíliának a teljes körű vízumliberalizációra irányuló kérését, valamint arra kéri az Európai Bizottságot, hogy ezzel kapcsolatban nyújtson be javaslatot;

13. kiemeli, hogy az EU és Oroszország közötti stratégiai partnerség el nem hanyagolható szerepet játszik Európában a béke és biztonság fenntartásában, a kereskedelem és a gazdasági fejlődés előmozdításában, az energiabiztonság fenntartásában és a határokon átnyúló kihívások kezelésében; úgy véli, hogy hosszú távon az ázsiai hatalmak felemelkedése valószínűleg elő fogja segíteni az érdekek további közelítését, illetve az EU és Oroszország között szorosabb stratégiai együttműködést tesz majd lehetővé; úgy véli, hogy ez az együttműködés elengedhetetlen ahhoz, hogy előrehaladást érjenek el a globális jelentőségű – például a nukleáris fegyverek elterjedésével, a terrorizmussal, az éghajlatváltozással vagy az illegális bevándorlással kapcsolatos – kérdésekben;
14. kiemeli az EU és India közötti stratégiai partnerség jelentőségét és az abban rejlő lehetőségeket; úgy véli, hogy a jelenlegi világméretű gazdasági válság idején az olyan kérdésekkel, mint a szociális válság, az éghajlatváltozás, a migrációs áramlások és a globális biztonság, egy átfogóbb India–EU partnerség keretében kell foglalkozni; azt is megjegyzi, hogy a szabadkereskedelmi megállapodásra irányuló, folyamatban lévő tárgyalások megerősítik az EU és India közötti kapcsolatokat; úgy véli azonban, hogy, ez a kapcsolat nem korlátozódhat a kereskedelmi kérdésekre; üdvözléne egy indiai partnertestület létrehozását az Indiával fenntartott kapcsolatokkal foglalkozó európai parlamenti küldöttséggel folytatott párbeszéd céljából, tekintettel az India és Európa közötti kapcsolatokat ápoló csoporttal (India-Europe Friendship Group) kapcsolatos tapasztalatokra, mely testület a 2009. évi választásokat megelőzően még létezett az indiai parlamentben;
15. hangsúlyozza Kína gazdasági nagyhatalomként betöltött jelentőségét, és rámutat arra, hogy rendkívül fontos szerepet játszik a globális gazdasági fellendülésben; e tekintetben emlékeztet annak szükségességére, hogy Kína – 10 évvel a csatlakozása után – eleget tegyen a WTO keretében vállalt kötelezettségeinek; ezenfelül arra kéri az Európai Uniót, annak tagállamait és Kínát, hogy foglalkozzanak a közös kihívásokkal és a nemzetközi békét és biztonságot fenyegető veszélyekkel, különösen az iráni nukleáris válság diplomáciai megoldásával kapcsolatos fokozott együttműködés révén; sürgeti mindkét felet, hogy segítsék elő a köztük folyó kiegyensúlyozottabb kereskedelmet, és különösen fokozzák arra irányuló erőfeszítéseiket, hogy lezárják az új partnerségi és együttműködési megállapodásról szóló tárgyalásokat annak érdekében, hogy ennek keretében kiaknázhassák az EU és Kína közötti stratégiai partnerségben rejlő lehetőségeket;
16. hangsúlyozza az EU és Dél-Afrika közötti kapcsolatok stratégia jellegét; üdvözléni a 2011 szeptemberében megrendezett negyedik EU-Afrika csúcstalálkozó pozitív kimenetelét, különösen a Líbiában uralkodó helyzettel kapcsolatos álláspontok közeledését; sürgeti az

EU-t és Dél-Afrikát, hogy minél hamarabb zárják le az új gazdasági és partnerségi megállapodásról szóló tárgyalásokat; úgy véli, hogy Dél-Afrika – az általa sikerrel végrehajtott békés demokratikus átmenetre és regionális hatalomként betöltött szerepére tekintettel – jelentős erőt képviselhet a demokrácia és a felelősségteljes kormányzás előmozdításában, a regionális integráció elősegítésében és Afrika-szerte a nemzeti megbékélés támogatásában, valamint ezen erőfeszítések terén az EU fő partnere lehet; hangsúlyozza az EU és Dél-Afrika közötti, az éghajlatváltozással, a fenntartható fejlődéssel és a nemzetközi intézmények reformjával kapcsolatos szoros együttműködés jelentőségét;

17. úgy véli, hogy a BRICS-országok és más feltörekvő hatalmak egyre fokozódó jelentőségének fényében és tekintettel a kialakulóban lévő többpólusú kormányzási rendszerre a G-20 a konszenzusépítés és a konvergencia (többek között a szabályozási konvergencia) előmozdítására alkalmas, befogadó, partnerségen alapuló döntéshozatali folyamat hasznos és különösen megfelelő fórumának bizonyulhat; úgy látja, hogy a G-20 fokozódó jelentőségének dacára a G-7 mint a hagyományos nagyhatalmak konzultációs, koordinációs és konszenzusépítő fóruma kulcsszerepet játszhat a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal folytatandó párbeszéd és a G-20-találkozók előkészítése terén; úgy véli, a közös kihívások összehangolt és sikeres leküzdése érdekében törekedni kell arra, hogy a G-8 létrejöttét használják fel arra is, hogy közelítsék az álláspontokat Oroszországgal; támogatja a G-20 parlamenti dimenzióját, és úgy gondolja, hogy azt a demokratikus párbeszéd és ellenőrzés megerősítése érdekében még inkább meg kell szilárdítani, és be kell vonni a döntéshozatali folyamatokba; támogatja továbbá, hogy ezzel párhuzamosan létrehozzanak egy G-20-as konzultációs fórumot is, amely összefogja a G-20 államokból származó nem kormányzati szervezeteket, illetve a civil társadalom és az üzleti élet vezető képviselőit;
18. úgy véli, hogy a jelenlegi államadósság-válság lényeges próbatétel lesz a G-20 számára, mely során kiderül, hogy valóban a stratégiai politikai párbeszédnek olyan valódi fóruma-e, amely képes előmozdítani a gazdasági és pénzügyi kormányzás valóban globális, a fejlett és a feltörekvő gazdaságok közötti kölcsönös függést tükröző rendszerét, amely lefekteti a mind a fejlett, mind – különösen hosszabb távon – a feltörekvő gazdaságok számára különösen ártalmas rendszerszintű egyensúlyhiány felszámolásának alapjait, és amely előmozdítja a szolidaritást az olyan nemzetközi pénzügyi fórumokon, mint a Nemzetközi Valutaalap;
19. felhívja az Uniót, hogy fokozza a politikai párbeszédet és együttműködést a BRICS-országokkal, és folytassa a globális pénzügyi és gazdasági irányítási szervek, például a Bretton Woods-i intézmények reformját azzal a céllal, hogy a gazdasági súlyukat érintő változások figyelembevétele mellett biztosítsák minden tagállam széles körű képviseletét;
20. úgy véli, hogy a fejlett hatalmaknak támogatniuk kellene a BRICS-országokat és más feltörekvő országokat is felölölő regionális szervezeteket, például az ASEAN-t vagy a MERCOSUR-t, és ezen belül is azok intézményfejlesztési és kapacitásbővítési folyamatait, továbbá biztosítaniuk kellene a magas szintű diplomáciai részvételt az ilyen szervezetek ülésein;
21. megjegyzi, hogy tekintettel Kína, India és más feltörekvő ázsiai országok egyre növekvő

világszintű és regionális jelentőségére, az Amerikai Egyesült Államok és az EU figyelmének, politikai befektetéseinek és erőforrásainak elsődleges célpontja fokozatosan áthelyeződhet a Csendes-óceán térségébe, és az USA és az EU kisebb stratégiai jelentőséget tulajdoníthat az észak-atlanti dimenzióknak és a kölcsönös együttműködésnek; megjegyzi továbbá, hogy Ázsiának előkelőbb helyet kellene elfoglalnia az Európai Unió és tagállamai külpolitikai napirendjében; fokozottabb koordinációra szólítja fel az Amerikai Egyesült Államokat és az EU-t Kínával és más feltörekvő ázsiai országokkal kapcsolatos politikáik tekintetében annak érdekében, hogy elkerüljék a politikák különválását; meg van győződve arról, hogy az Amerikai Egyesült Államok és az EU csak erőfeszítéseik koordinálásával érhetik el az ahhoz szükséges politikai szinergiákat, hogy eredményes, pozitív és építő párbeszédet folytathassanak a BRICS-országokkal és más feltörekvő országokkal; úgy véli, hogy az EU és az Amerikai Egyesült Államok között – a G-7-től függetlenül – rendezett rendszeres csúcstalálkozók lehetőséget biztosítanak a közös célkitűzések meghatározására és a globális jelentőségű ügyekkel – köztük a gazdasági kormányzással – kapcsolatos stratégiák koordinálására azzal a céllal, hogy közös megközelítést fogadjanak el a feltörekvő hatalmakkal kapcsolatban; emlékeztet rá, hogy a transzatlanti kapcsolatok politikai és gazdasági szempontból egyaránt rendkívül fontosak, és hangsúlyozza az USA és az EU közötti erős, kölcsönös gazdasági kapcsolatok jelentőségét; úgy véli, hogy a Transzatlanti Gazdasági Tanács és a Transzatlanti Jogalkotók Párbeszéde szintén lehetőséget kínálhat a párbeszédre és a felülvizsgálatra, és ennél fogva magában kell foglalnia az EU és az USA BRICS-országokkal és más jelentős feltörekvő országokkal kapcsolatos stratégiai kötelezettségvállalására, illetve az ezen országokhoz kapcsolódó szabályozási konvergencia előmozdításának módjára vonatkozó elképzelést; emlékeztet annak szükségességére, hogy Transzatlanti Politikai Tanács néven jöjjön létre a kül- és biztonságpolitika terén az EU és az USA között folytatott rendszeres és magas szintű egyeztetésért és koordinációért felelős testület;

22. hangsúlyozza, hogy a világszintű vagy a globális kormányzással kapcsolatos kérdések tekintetében a tagállamok helyett inkább az EU-nak kellene tárgyaló félként fellépnie a fejlett hatalmakkal, a BRICS-országokkal és más feltörekvő országokkal szemben; úgy véli, hogy a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal kapcsolatos következetes politikai hozzáállás biztosítása céljából alapvetően fontos, hogy a tagállamok a legnagyobb átláthatóság mellett és az e kapcsolatok által az EU politikáira és álláspontjára gyakorolt esetleges hatásokat szem előtt tartva fejlesszék kétoldalú kapcsolataikat; úgy véli, hogy az EU-nak arra kell törekednie, hogy nagyobb politikai és gazdasági kohéziót és növekedést valósítson meg annak érdekében, hogy a kialakulóban lévő többpólusú rendszeren belül megőrizze politikai befolyását és kulcsszerepét, valamint a BRICS-országok és az újonnan feltörekvő országok szükséges és értékes partnerként ismerjék el;
23. hangsúlyozza, hogy a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal folytatott uniós külpolitika átfogó koordinációját az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselőjének/a Bizottság alelnökének kell biztosítania az EUSZ 19. cikkének (4), valamint 21. cikkének (3) bekezdésével összhangban; úgy véli, hogy az Uniónak törekednie kell arra, hogy a főképviselő általi koordináció segítségével a kül- és biztonságpolitikát jobban összekapcsolja az uniós ágazati politikákkal – például a fejlesztési politikával, az energiabiztonsággal, a kereskedelemmel, a nyersanyagokhoz és ritkaföldfémekhez való hozzáféréssel, az éghajlatváltozással és a migrációval kapcsolatos szakpolitikákkal – a

szinergiák kihasználása, valamint a külpolitika koherenciájának és rendszerszemléletű megközelítésének biztosítása érdekében, amelynek célja a jogállamiság, az emberi jogok és a demokratikus kormányzás egyetemes tiszteletben tartása; úgy véli, hogy az uniós „stratégiai partnerekkel” kapcsolatos elképzelést tovább kell fejleszteni és jobban el kell látni eszközökkel ahhoz, hogy érvényesülhessenek benne ezen alapvető célok; rámutat az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezményéhez (UNFCCC) kapcsolódó durbani konferenciára (COP 17), valamint hangsúlyozza, hogy a BRICS-országokkal együtt továbbra is következetes és összehangolt erőfeszítéseket kell tenni egy előremutató megállapodás elérése érdekében;

24. úgy véli, hogy az uniós szinten koherens külpolitika megvalósításához a G-7, G-8 és G-20 napirendjével összefüggő kérdésekben az Európai Tanács elnöke, a főképviselő, a Tanács, a Parlament és a Bizottság közötti együttműködés elmélyítésére is szükség van;
25. megjegyzi, hogy az Unió sokféleségének tükrözésére és a konszenzusteremtésre alkalmas döntéshozatali eljárás biztosítása érdekében az Uniónak kapacitással kell rendelkeznie belső kormányzati struktúráinak kiigazítására és korszerűsítésére; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a BRIC-országokkal és más feltörekvő országokkal kapcsolatos, uniós szinten koherens külpolitikai megközelítés az EKSZ működésében is tükröződjön; úgy véli, hogy az EKSZ-nek – a Parlamenttel szoros együttműködésben – felül kell vizsgálnia és meg kell erősítenie a stratégiai partnerségeket az egyes BRICS-országokkal, kiaknázva azok sajátosságait és az EU-val kölcsönös szinergiák és együttműködés terén adódó lehetőségeket; sürgeti az EKSZ-t, hogy dolgozzon ki olyan horizontális és vertikális koordinációs mechanizmusokat, melyek lehetővé teszik, hogy az uniós külpolitika előnyt kovácsoljon az uniós intézmények közötti szinergiákból és a stratégiai partnerekkel – köztük a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal – fennálló szoros és mély kétoldalú tagállami kapcsolatokból; nézete szerint a BRICS-országok tekintetében az EKSZ-nek – földrajzi és tematikus szervezeti felépítésén túl – létre kellene hoznia egy ad hoc koordinációs mechanizmust annak biztosítására, hogy a BRICS-országokkal kapcsolatos egyes szakpolitikák rendszerszinten is összeegyeztethetők legyenek, és hogy az elfogadott szakpolitikai irányvonalak tükröződjének a fejlett országokkal (például az Amerikai Egyesült Államokkal, Kanadával és Japánnal) folytatott uniós párbeszédben; úgy véli, hogy a BRICS-országokban és más releváns feltörekvő országokban tevékenykedő uniós küldöttségeknek szorosabb kapcsolatot kellene fenntartaniuk egymással a BRICS-országok közötti kapcsolatok és más releváns, több országot érintő témakörök folyamatos nyomon követésének és elemzésének biztosítása érdekében, ami rendszerszemléletű megközelítést tenne lehetővé; e tekintetben úgy véli, hogy a BRICS-országokban működő uniós küldöttségeknek elemezniük kellene az adott BRICS-ország kormányzással és a globális kihívásokkal, valamint a többi BRICS-országhoz fűződő viszonyával kapcsolatos álláspontját; úgy véli, hogy az Uniónak újabb erőfeszítéseket kellene tennie a globális kormányzási rendszer és a nemzetközi szervezetek reformfolyamatainak irányítása érdekében, és további forrásokat kellene biztosítani e célra, hogy ezáltal világszinten befogadóbbá lehessen tenni a konszenzusteremtési és döntéshozatali folyamatot, és különösen biztosítani lehessen az ENSZ Biztonsági Tanácsának reformját és a globális pénzügyi multilateralizmust;
26. úgy véli, hogy a BRICS-országokkal fennálló megerősített partnerség magját továbbra is a „hatékony többoldalúság” és a többoldalú fórumokon a globális kormányzás kérdéseivel

kapcsolatos fokozottabb koordinációnak kell alkotnia; különösen javasolja, hogy az Európai Unió folytassa ezen országok e téren történő bevonására irányuló erőfeszítéseit;

27. úgy véli, hogy a Parlamentnek részt kellene vennie az EU és stratégiai partnerei közötti kétoldalú csúcstalálkozókra;
28. úgy véli, hogy a BRICS-országokban tevékenykedő uniós küldöttségekben a parlamenti összekötő iroda tisztviselőinek is jelen kellene lenniük, hogy elősegítsék a nemzeti parlamenti dimenzió mélyebb megértését, szorosabb kétoldalú együttműködésre és párbeszédre ösztönözzék az Európai Parlamentet és a nemzeti parlamenteket, valamint előmozdítsák a nemzetközi fórumok – pl. a G-8 és a G-20 – döntéshozatali folyamatainak fokozottabb demokratikus elszámoltathatóságát; úgy véli, hogy a jelenlegi oroszországi, indiai, kínai és dél-afrikai küldöttségein felül fontolóra vehető egy további, a Brazíliával fenntartott kapcsolatokkal foglalkozó küldöttség létrehozását is;
29. úgy véli, hogy a BRICS-országokra és más feltörekvő országokra irányuló uniós politikai döntéshozatal tényleges demokratikus ellenőrzésének biztosítása, valamint az ezen országokkal folytatandó parlamentközi párbeszéd elmélyítésének előmozdítása érdekében az e területtel foglalkozó parlamenti személyzetnek célirányos kompetenciákat kellene kifejleszteniük, ezáltal pedig megfelelő elemzési eszközökkel és megfigyelési kapacitással kellene rendelkezniük ahhoz, hogy segíteni tudják a képviselőket az eredményes párbeszéd előmozdításában; továbbá úgy véli, hogy be kellene vezetni a Parlament és az EKSZ közötti személyzeti csere rendszerét annak érdekében, hogy fokozzák a szinergiákat, az intézményközi párbeszédet és együttműködést, valamint előmozdítsák a szakmai tapasztalatcserét;
30. hangsúlyozza, hogy a BRICS-országokkal fenntartott kapcsolatok elmélyítésének és a velük folytatott kormányzati szintű politikai együttműködés fokozásának együtt kell járnia a civil társadalmi szervezetek közötti állandó párbeszédrel; e tekintetben azt kéri az EKSZ-től és az uniós küldöttségektől, hogy hozzanak létre egy keretrendszert annak érdekében, hogy elősegítsék és erősítsék az emberek közötti kapcsolatokat, valamint a meglévő és eseti programokon alapuló kulturális és tudományos cseréket azzal a céllal, hogy javítsák a kölcsönös megértést és előmozdítsák a közös fellépéseket és kezdeményezéseket;
31. kitarthat emellett, hogy szükség van az emberi jogok, illetve a szociális és környezetvédelmi előírások tiszteletben tartása vonatkozásában a BRICS-országokkal folytatott politikai párbeszéd megújítására; ezzel kapcsolatban emlékeztet, hogy az alapvető munkaügyi előírások betartása és az ILO tisztességes munkára vonatkozó menetrendje létfontosságú a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez, mivel a társadalmi-politikai stabilitás biztosítása és a munkaerő képzettségi szintjének emelése pozitív hatást fejt ki egy ország gazdasági helyzetére;
32. üdvözlözi a fent említett, „Az Európa 2020 stratégia költségvetése” című bizottsági közleményt, amely javaslatot tartalmaz a következő, a 2014 és 2020 közötti időszakra szóló többéves pénzügyi keret részét képező pénzügyi eszközök és programok kialakítása tekintetében; hangsúlyozza, hogy a világ többi részében az uniós politikai és gazdasági érdekek támogatását célzó, hivatalos fejlesztési támogatásokra nem jogosító tevékenységeket is magában foglaló új partnerségi eszköznek külpolitikai eszköznek kell

lennie; úgy véli, hogy egy ilyen partnerségi eszköz elősegítheti a politikai kapcsolatok megerősítését és ezáltal a gazdasági kapcsolatok megszilárdítását a kiválasztott országokkal, és üdvözli, hogy ezen belül egyik célként a szabályozási konvergenciát kívánják előmozdítani; továbbá úgy véli, hogy a partnerségi támogatási eszköznek tartalmaznia kellene nyilvános diplomáciával kapcsolatos finanszírozási tételeket azzal a céllal, hogy megszilárdítsák az EU egyes országokkal fennálló kapcsolatait, és erősítsék a befolyást, a partnerséget és a lojalitást; úgy véli azonban, hogy a demokratizálódási folyamatnak, a jogállamiság megszilárdításának, az oktatás javításának és a társadalmi különbségek csökkentésének támogatására szolgáló további forrásokról is rendelkezni kell; úgy véli, hogy a pénzügyi eszközök és programok új felépítésében különös szerepet kell játszaniuk a feltörekvő és potenciális feltörekvő hatalmakban a demokratikus struktúrák megszilárdítását, a felelősségteljes kormányzás és a jogállamiság kialakítását, a civil társadalmi szervezeteket, valamint a megfelelő oktatási rendszerek és a fokozatos társadalmi befogadás ösztönzését támogató ad hoc finanszírozási tételeknek; üdvözli a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy a feltételeesség elvét minden uniós programba és eszközbe bele kell foglalni, és úgy véli, hogy ez kulcsfontosságú szerepet játszik az emberi jogok, a demokrácia és a felelősségteljes kormányzás mint egyetemes értékek előmozdításában;

33. felkéri a BRICS-országokat, hogy a nemzetközi fejlesztési politikában olyan szerepet vállaljanak, amely jobban tükrözi a világ GDP-jéből való részesedésüket;
34. sürgeti az Európai Uniót és a tagállamokat, hogy támogassák a dél–dél együttműködésre irányuló kezdeményezéseket, és vegyenek részt a BRICS-országok részvételével zajló háromoldalú együttműködési projekteken;
35. rendkívül fontosnak tartja, hogy a globális kormányzási rendszeren és a nemzetközi szervezeteken belül előmozdítsák az EU által a BRICS-országokkal és más feltörekvő gazdaságokkal folytatott fokozott együttműködést; úgy véli, hogy az EU-nak és az Egyesült Államoknak stratégiai párbeszédet kell kezdeményezniük a BRICS-országokkal a nemzetközi szervezetek reformjának lehetséges forgatókönyveiről; úgy véli, hogy uniós szinten továbbra is foglalkozni kell azzal a kérdéssel, hogy miként erősíthető az EU szerepe, befolyása és szavazati joga a nemzeti fórumokon, illetve az ilyen fórumokon miként alakítható ki az uniós tagállamok közötti ésszerűbb együttműködés és ezáltal a BRICS-országokkal folytatott tényleges párbeszédet, partnerséget és együttműködést érintő egységesebb álláspont;
36. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Európai Tanács elnökének, a Bizottság elnökének, az Unió kül- és biztonságpolitikai főképviselőjének/a Bizottság alelnökének, a Tanácsnak, az Európai Unió Tanácsa lengyel elnökségének, a Bizottságnak és az Amerikai Egyesült Államok külügyminisztériumának.

INDOKOLÁS

A BRIC-országok (Brazília, Oroszország, India, Kína és Dél-Afrika) és más feltörekvő gazdaságok – amennyiben gazdasági növekedésük a jövőben is töretlen marad – külpolitikai szempontból nagy jelentőségre tehetnek szert a világszíntéren. A világgazdaság szémszögéből nézve az előrejelzések szerint 2050-ben hét feltörekvő ország (Brazília, Oroszország, India, Kína, Indonézia, Mexikó és Törökország) rendelkezik majd nagyobb gazdasággal, mint a G-7 országai (az Egyesült Államok, Japán, Kanada, az Egyesült Királyság, Németország, Franciaország és Olaszország) együttvéve. A bruttó hazai termék tekintetében az előrejelzések szerint 2020-ra Kína lesz a világ legnagyobb gazdasága, 2050-re pedig India válhat a világ leggyorsabban növekvő gazdaságává.

Amint a jelenlegi gazdasági válság is bizonyítja, a fejlett és feltörekvő hatalmak között igen szoros a kölcsönös függőség, és ez utóbbiak gazdasági kormányzásának megszilárdítása egyértelműen az előzők gazdasági jólétének és növekedésének függvénye. Ezért érdemes túllépni a baráti, udvarias viszonyon és a pusztán gazdasági együttműködésen, és inkább egy közös külpolitikai platform létrehozására törekedni egy olyan új, közös értékeken alapuló globális kormányzási rendszer kidolgozásával, amely kellőképpen inkluzív jellegű a BRIC-országok és más feltörekvő hatalmak befogadásához.

Ebben a tekintetben rá kell mutatni arra, hogy a külpolitika terén a BRIC-országok már egyértelmű ambíciókról tettek tanúságot: 2009 óta rendszeres találkozókat tartanak, és törekszenek a nemzetközi szintű részvételre. A BRIC-országok vezetői 2011. április 14-i harmadik találkozójának végén e vezetők együttes nyilatkozatot tettek közzé, amelyben fokozott nemzetközi együttműködésre és a globális kormányzás megerősítésére szólítottak fel, és kijelentették, hogy támogatják az Egyesült Nemzetekkel és a G-20 országaival folytatandó többoldalú diplomáciai folyamatot. A BRIC-országok ezenkívül oly módon próbálták lendületbe hozni külpolitikai törekvéseiket, hogy több alkalommal is koordinálták álláspontjaikat: így tartózkodtak az ENSZ BT Líbiáról szóló 1973. (2011) határozatáról való szavazás során (Dél-Afrika ekkor még nem tartozott a BRIC-országok közé), és elhalasztották az ENSZ Közgyűlésén az EU szerepéről tartandó szavazást, valamint egységes álláspontot foglaltak el Elefántcsontpart és Szudán ügyében és a fegyverek világűrbe juttatásának kérdésében. A BRIC-országok tehát a jelek szerint nem értenek egyet a nemzetközi kormányzás jelenlegi rendszerével. Mindamellet ha sikerül egy új, befogadó jellegű kormányzási rendszert létrehozni, ezek az országok értékes partnernek bizonyulhatnak a nyugat számára, amint erre a Nemzetközi Valutaalap közelmúltbeli reformjából, annak új főigazgatója kinevezéséből és a gazdasági válság európai kezeléséről jelenleg is folyó vitákból következtetni lehet.

Az Uniónak kellőképpen figyelembe kell majd vennie a BRIC-országok és más feltörekvő hatalmak új politikai és gazdasági súlyát, és politikai támogatását arra kell használnia, hogy a küszöbönálló többpólusú globális kormányzási rendszerben is előmozdítsa az egyetemes értékeket, és élen járjon a nemzetközi kormányzási rendszer reformfolyamatában. Ehhez azonban az Uniónak egységes és stabil politikai és gazdasági egységként kell fellépnie. Ez annál is inkább szükséges, mert ha a határokon átnyúló kihívásokra – így az éghajlatváltozásra, a globális szabályozási problémákra, a nyersanyagokhoz és ritkaföldfémekhez való hozzáférés kérdésére, a terrorizmusra, a fenntartható fejlődésre,

valamint a globális politikai stabilitásra és biztonságra – valóban közös és eredményes megoldásokat kell keresni, e problémák kezeléséhez szabályokra épülő, közös értékeken, konszenzuson, a feltörekvő hatalmakkal folytatott szoros konzultáción és együttműködésen alapuló, befogadó megközelítésre van szükség. Az Uniónak ebbe az irányba lehetne – és kellene feltétlenül – lépéseket tennie, és központi szerepet kellene vállalnia ebben a folyamatban.

E jelentés célja egy új, befogadó globális kormányzási rendszer alapjainak megvitatása és ajánlások tétele, amellyel azon főbb korszerűsítendő területek meghatározása, amelyeken az Unió törekedhetne fellépéseinek és intézményi struktúrájának racionalizálására, és ezáltal növelhetné potenciálját és eredményességét a világszintéren.

7.12.2011

VÉLEMÉNY A FEJLESZTÉSI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL

a Külügyi Bizottság részére

a BRICS-országokkal és más feltörekvő hatalmakkal kapcsolatos uniós külpolitika célkitűzéseiről és stratégiáiról
(2011/2111(INI))

A vélemény előadója: Birgit Schnieber-Jastram

JAVASLATOK

A Fejlesztési Bizottság felhívja a Külügyi Bizottságot mint illetékes bizottságot, hogy állásfoglalásra irányuló indítványába foglalja bele a következő javaslatokat:

- A. mivel az OECD/DAC besorolása szerint Oroszország kivételével valamennyi BRICS-ország fejlődő ország;
- B. mivel annak ellenére, hogy a legtöbb BRICS-országban az elmúlt időszakban látványos gazdasági növekedés volt tapasztalható, ezek azok az országok, amelyekben a Világbank szerint a világon a legtöbb szegény koncentrálódik (például Kínában 207 millió ember, Indiában pedig a lakosság 41,6%-a él napi 1,25 USD-nál kevesebb pénzből); mivel ez azt mutatja, hogy az esetek túlnyomó többségében – a szegényeket segítő növekedés és a biztonsági hálók hiányában – a gyors gazdasági növekedés az egyenlőtlenségeket is növelheti;
1. rámutat, hogy a BRICS-országok túl sokfélék ahhoz, hogy az Unió egységes politikát tudjon velük folytatni, és sürgeti egy új, differenciált fejlesztési együttműködés létrehozását; ellenben azt javasolja, hogy amellet, hogy az EU törekedjen a BRICS-országok érdekeinek megfelelő közös pontokat és területeket felkutatni (műszaki együttműködés és segítségnyújtás, jogszabályi előírások összehangolása stb.) – ami lehetővé tenné, hogy az EU a BRICS-országok elsődleges partnerévé váljon, illetve kihasználja komparatív előnyeit, például a fejlett környezetvédelmi szabályozás, a regionális együttműködés terén szerzett tapasztalatok és a társadalmi egyenlőtlenségek csökkentése érdekében létrehozott rendszerek kidolgozása terén meglévő szaktudás (pl. hatékony adó- és szociális biztonsági rendszer) vonatkozásában –, az EU törekedjen arra

is, hogy további BRICS-országokat vonjon be a többoldalú szervezetekbe olyan globális kérdések kezelése céljából, mint az éghajlatváltozás, a fenntartható fejlődés (a Rio + 20 keretében), a szegénység elleni küzdelem stb., valamint arra, hogy ezen országok vállaljanak felelősségteljes szerepet az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi tárgyalásokon;

2. tisztában van azzal, hogy míg a BRICS-országok gazdaságilag erős csoportot képeznek és jobban alkalmasak a globális politikai és gazdasági kérdések kezelésére, addig az IBSA-országok (India, Brazília, Dél-Afrika) már rendelkeznek a társadalmi-gazdasági és fejlesztési kérdések megoldására szolgáló mechanizmusokkal;
3. hasonlóképpen felhívja az Uniót, hogy fokozza a politikai párbeszédet és együttműködést a BRICS-országokkal, és folytassa a globális pénzügyi és gazdasági irányítási szervezetek, például a Bretton Woods-i intézmények reformját azzal a céllal, hogy a gazdasági súlyukat érintő változások figyelembevétele mellett biztosítsa minden tagállam széles körű képviselőtét;
4. úgy véli, hogy a BRICS-országokkal való kapcsolat szorosabbra fűzése tekintetében az Uniónak ki kellene alakítania álláspontját akár azt is figyelembe véve, hogy az Unió és a BRICS-országok jogilag kötelező erejű kötelezettségvállalásokról és intézményesített rendszerekről alkotott elképzelései nem feltétlenül egyeznek meg minden esetben; továbbá úgy véli, hogy a megfelelő nemzetközi intézményekben való erőteljesebb képviselőtük biztosításával el lehet nyerni a BRICS-országok támogatását a hatékony többoldalúsággal kapcsolatban; hangsúlyozza, hogy a BRICS-országok felemelkedéséből eredő kihívásokra nem problémaként, hanem lehetőségként kell tekinteni.
5. felhívja az Európai Uniót, hogy a jogbiztonság és a fenntartható hosszú távú partnerségek biztosítása érdekében az erőforrásokért folytatott verseny növekedése ellenére is erősítse meg a vállalatok társadalmi felelősségére vonatkozó normákat;
6. úgy véli, hogy a BRICS-országokkal fennálló megerősített partnerség magját továbbra is a „hatékony többoldalúság” és a globális kormányzás kérdéseivel foglalkozó többoldalú fórumok nagyobb mértékű összehangolásának kell alkotnia; különösen javasolja, hogy az Európai Unió folytassa ezen országok e téren történő bevonására irányuló erőfeszítéseit;
7. üdvözli a közös a 2011–2013 közötti időszakra vonatkozó Afrika–EU második közös cselekvési tervben foglalt, a nyersanyagokkal kapcsolatos szerződések tárgyalásának és a bányászat keretében folytatandó tudományos együttműködés előmozdításának bevált gyakorlatairól szóló képzésre irányuló kezdeményezéseket, mivel például az EITI-hez hasonló kezdeményezések csak hosszabb távon fogják a hatásukat kifejteni, és némely BRICS-ország még nem döntött arról, hogy részt vesz-e ebben;
8. hangsúlyozza, hogy a támogatás hatékonyságára vonatkozó elvek elfogadásával kapcsolatos előnyök az új adományozók számára is jelentőséggel bírnak, és hangsúlyozza, hogy a BRICS-országokkal folytatott egyre intenzívebb eszmecsere keretében folyó, az afrikai országok számára nyújtott költségvetési támogatásra és kapacitásépítésre irányuló párbeszéd termékenynek bizonyult;
9. kéri, hogy a Bizottság határozza meg a BRICS-országokkal folytatandó együttműködés

konkrét területeit a fejlesztési politika vonatkozásában – pl. együttműködés az egészségügyi ágazatban (többek között az alapvető egészségügyi szolgáltatásokhoz és infrastruktúrához való hozzáférés terén), a szegénység, az AIDS, a város és vidék közötti egyenlőtlenségek és a korrupció elleni küzdelemben –, amelyek nemcsak Kínán és a többi BRICS-országon belül fontos területek, hanem hangsúlyos szerepet kapnak a fejlesztési, az éghajlatváltozás mérséklését és a hozzá való alkalmazkodást célzó, vagy a BRICS-országokkal folytatott, a mezőgazdasági fejlesztés együttműködés keretében is;

10. ragaszkodik ahhoz, hogy szükség van az emberi jogok, illetve a szociális és környezetvédelmi előírások tiszteletben tartása vonatkozásában a BRICS-országokkal folytatott politikai párbeszéd megújítására; ezzel kapcsolatban emlékeztet, hogy az alapvető munkaügyi előírások betartása és az ILO tisztességes munkára vonatkozó menetrendje létfontosságú a millenniumi fejlesztési célok eléréséhez, mivel a társadalmi-politikai stabilitás biztosítása és a munkaerő képzettségi szintjének emelése pozitív hatást fejt ki egy ország gazdasági helyzetére;
11. megjegyzi, hogy a BRICS-országok fontos szereplőkké váltak a külső támogatások terén, bizonyos esetekben megkérdőjelezve a finanszírozott projektek fenntarthatóságát; felszólítja az Európai Uniót, hogy ösztönözze a BRICS-országokat az Equator-elvek elfogadására, amelyek önkéntes normarendszert vezetnek be a projektfinanszírozás társadalmi és környezeti kockázatainak meghatározására, értékelésére és kezelésére;
12. hangsúlyozza, hogy általában véve és a fejlesztéspolitika szempontjából is nagy lehetőség rejlik a kutatópolitikában a BRICS-országok és az EU közötti kapcsolatok fokozására; ezért kéri, hogy a Bizottság a keretprogramok vagy a fejlesztési együttműködési finanszírozási eszköz keretében a kutatási infrastruktúrába – például a BRICS-országok és az EU részvételével Afrikában zajló rádiócsillagászati projektekbe – történő fokozott beruházás révén támogassa a tudományos kapacitás kiépítését a fejlődő országokban;
13. rámutat, hogy az alacsony jövedelmű országok, a BRICS-országok és az EU érdekében áll a támogatási folyósítások átláthatóságának javítása, a projekteken belüli kompetitív licitálás biztosítása és a fejlesztési politikák területén végzett finanszírozás makrogazdasági hatásainak teljes körű felmérése;
14. javasolja, hogy az EU a „támogatáshatékonyság” mellett terjessze ki figyelmét az új adományozók által jobban kedvelt „fejlesztéshatékonyságra” (például a fejlesztési politikák és a segítségnyújtás teljesítményére és eredményeire) is; úgy véli, hogy a „fejlesztéshatékonyság” fogalma nemcsak az EU és a BRICS-országok közötti fokozottabb párbeszéd lehetőségét hordozza magában, hanem alkalmat adhat arra is, hogy az EU-n belül megszilárduljon az EUMSZ 208. cikkében rögzített fejlesztési együttműködési politika koherenciájának fogalma;
15. felkéri a BRICS-országokat, hogy a nemzetközi fejlesztési politikában olyan szerepet vállaljanak, amely jobban tükrözi a világ GDP-jéből való részesedésüket;
16. sürgeti az Európai Uniót és a tagállamokat, hogy támogassák a dél–dél együttműködési együttműködésre irányuló kezdeményezéseket, és vegyenek részt a BRICS-országok részvételével zajló háromoldalú együttműködési projektekben;

17. rámutat, hogy mivel a BRICS-országok nem tagjai az OECD-nek, nem kötelesek betartani sem a hivatalos fejlesztési segélyre (ODA) vonatkozó OECD-kritériumokat, sem azon exporthitel-finanszírozásra vonatkozó OECD-iránymutatásokat, amelyek korlátozzák a feltételekhez kötött segélyeket, szabályozzák a hitelezési gyakorlatokat, információcserét igényelnek vagy társadalmi, környezetvédelmi és kormányzási normákat írnak elő a pénzügyi tevékenységekre vonatkozóan.

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	5.12.2011
A zárószavazás eredménye	+: 20 -: 0 0: 0
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Véronique De Keyser, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Eva Joly, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Norbert Neuser, Maurice Ponga, Michèle Striffler, Alf Svensson, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Fiona Hall, Eduard Kukan, Krzysztof Lisek, Linda McAvan, Judith Sargentini
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok) (187. cikk (2) bekezdés)	Vittorio Prodi

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	20.12.2011
A zárószavazás eredménye	+: 49 -: 2 0: 5
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Pino Arlacchi, Bastiaan Belder, Frieda Brepoels, Elmar Brok, Tarja Cronberg, Arnaud Danjean, Mário David, Michael Gahler, Ana Gomes, Andrzej Grzyb, Takis Hadjigeorgiou, Richard Howitt, Anneli Jäätteenmäki, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Vytautas Landsbergis, Ryszard Antoni Legutko, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, Mario Mauro, Kyriakos Mavronikolas, Francisco José Millán Mon, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Norica Nicolai, Kristiina Ojuland, Alojz Peterle, Hans-Gert Pöttering, Cristian Dan Preda, Tokia Saïfi, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Werner Schulz, Marek Siwiec, Charles Tannock, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Kristian Vigenin, Sir Graham Watson
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Laima Liucija Andrikiienė, Elena Băsescu, Tanja Fajon, Kinga Gál, Othmar Karas, Monica Luisa Macovei, Norbert Neuser, Judith Sargentini, Marietje Schaake, Traian Ungureanu
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok) (187. cikk (2) bekezdés)	Eider Gardiazábal Rubial, Siiri Oviir